

עפ"ג 50268/01/22 - דב אייזיק נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

עפ"ג 50268-01-22

לפני כבוד הנשיאה רויטל יפה - כ"ץ - אב"ד כבוד
השופט יואל עדן כבוד השופט יובל ליבדרו

המערער:

דב אייזיק
ע"י ב"כ הרצל סמילה ועו"ד מור עטייה

נגד

המשיבה:

מדינת ישראל
ע"י ב"כ יולנדה טולדנו

פסק דין

השופט יובל ליבדרו:

מבוא

1. לפנינו ערעור על פסק דינו של בית משפט השלום בבאר שבע (כב' השופט ר' סולקין) מיום 23.1.2022 בת"פ 11195-05-18.

בערעור משיג המערער על גזר הדין שהוטל עליו במסגרתו הוא נדון ל-54 חודשי מאסר בפועל, מאסר מותנה ופיצויים בסך כולל של 100,000 ₪ לארבע מתלוננות שונות.

המערער ערער תחילה גם על הכרעת הדין, ואולם במהלך הדיון בערעור, משנשמעו הערות בית המשפט, ומשנועץ עם בא כוחו, הודיע כי הוא חוזר בו מהערעור על הכרעת הדין, ומיקד השגותיו ביחס לרכיב המאסר בפועל שבגזר הדין.

העובדות הצריכות לעניין

2. המערער הורשע בביצוע עבירות של מעשה מגונה (שלוש עבירות), סחיטה באיומים, הפרת אמונים (ארבע עבירות), זיוף בידי עובד ציבור, הטרדה מינית, פגיעה בפרטיות (שתיים עשרה עבירות) והוצאת מידע מהמרשם הפלילי שלא כדין (שתי עבירות), עבירות לפי סעיפים 348(ג) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין"), 428 רישא לחוק העונשין, 284 לחוק העונשין, 421 לחוק העונשין, 3(א)(6)(ח) לחוק למניעת הטרדה מינית, התשנ"ח-1998 (להלן: "החוק למניעת הטרדה מינית"), 3(א)(3)+(4) לחוק למניעת הטרדה מינית, סעיף 5 בנסיבות סעיף 2(3) לחוק הגנת הפרטיות, התשמ"א-1981 וסעיף 22(א) לחוק המרשם הפלילי ותקנת השבים, התשמ"א-1981, בהתאמה.

3. הרשעת המערער התבססה על הודאתו באישומים 3-11 של כתב אישום מתוקן (להלן: "כתב האישום") שהוגש במסגרת הסדר דיוני, ועל הרשעתו באישומים 1-2 לאחר שמיעת הוכחות.

4. מכתב האישום עולה כי במועדים הרלוונטיים לכתב האישום המערער שירת כשוטר באגף התנועה במשטרת ישראל.

מעובדות האישום הראשון עולה שבמשך תקופה שאינה ידועה במדויק למאשימה, קודם ליום 13.07.2017, קיימה כ', אישה נשואה מרקע דתי - ילידת 1987 (להלן: "המתלוננת"), קשר בעל אופי מיני, מחוץ לנישואיה, עם קטין אותו הכירה במסגרת תפקידה כעובדת סוציאלית בפנימייה בה שהה הקטין.

ביום 12.07.2017 בסמוך לשעה 23:40, נסעו המתלוננת והקטין ברכב השייך לחמה של המתלוננת. בשלב מסוים אפשרה המתלוננת לקטין לנהוג ברכב וזאת למרות שהקטין לא היה בעל רישיון נהיגה.

אנשי משטרה שהיו במקום והבחינו בעבירת התנועה, עיכבו את המתלוננת והקטין ובהמשך מסרו לשניים הזמנה לסור למשטרה למשרד הבוחנים בלשכת התנועה בבאר שבע למחרת בבוקר.

בהמשך לכך, ביום 13.07.2017 בסמוך לשעה 08:30, הגיעה המתלוננת לשלוחת הבוחנים בבאר שבע למשרדו של המערער לצורך חקירתה באזהרה בגין עבירת התנועה. בטרם החל המערער לחקור את המתלוננת, שוחח עמה ארוכות על יחסיה עם הקטין. המתלוננת אמרה לנאשם שאינה יכולה לשתף אותו ביחסיה עם הקטין מכיוון שהוא שוטר. בתגובה אמר לה המערער שבשיחה ביניהם הוא לא על תקן השוטר, אלא משמש כחבר שלה וסימן עם ידיו תנועה המדמה הסרת מדים. המערער שאל את המתלוננת שאלות אינטימיות בעלות אופי מיני בשפה בוטה וגסה. בין היתר, שאל המערער את המתלוננת האם שלחה לקטין תמונות של איבריה המוצנעים והאם היא והקטין מקיימים יחסי מין אוראליים. המתלוננת, שהייתה נסערת, בכתה והשיבה לנאשם על שאלותיו.

המתלוננת אמרה לנאשם שהעובדה שהוא שוטר לבוש מדים מלחיצה אותה. המתלוננת חששה שהמערער יספר לבעלה על יחסיה עם הקטין וכן חששה שהמערער יגרום לפתיחת חקירה פלילית נגדה בגין יחסיה עם הקטין ולכן לא אמרה לנאשם שאינה מעוניינת בשיח האינטימי עמו.

על אף שבמהלך התשאול על פה התעורר בנאשם החשד שהמתלוננת ביצעה עבירה פלילית בכך שקיימה קשר מיני עם הקטין, המערער לא תיעד את התשאול ולא דיווח עליו וממילא לא דיווח על החשד לביצוע העבירה.

בהמשך אותו בוקר החל המערער לחקור באזהרה את המתלוננת בגין עבירת התנועה. המערער אמר למתלוננת שיסייע לה ויעשה כל שביכולתו כדי שהתיק בעניין עבירת התנועה לא יתקדם והמתלוננת לא תורשע בגינו.

בשלב מסוים, במהלך שהותה של המתלוננת במשרדו של המערער, אמר המערער למתלוננת שהוא רואה אותה בוכה ומעוניין לחבקה. המערער, שישב על כיסא מול המתלוננת, כאשר שולחן מפריד בין השניים, התרומם מכיסאו, וגם המתלוננת קמה מכיסאה והשניים התחבקו. לפתע נישק המערער את המתלוננת בפיה

והחדיר את לשונו לפיה בלא הסכמתה. בתגובה, נרתעה המתלוננת לאחור, התיישבה על כסאה ואמרה לנאשם שהיא רוצה ללכת.

עם סיום החקירה, שיחרר המערער את המתלוננת לדרכה מבלי להטיל עליה מגבלות כלשהן, וזאת בניגוד למקובל במקרים מסוג זה. המערער ביקש מהמתלוננת שתסיע אותו לחדר האוכל במשרדי הימ"ר ובהמשך נכנס עמה לרכב. במהלך השהות ברכב, אחז המערער בידה של המתלוננת, הניח את ידה על חזהו בסמוך לליבו, תוך שליטף עם אגודלו את ידה ואמר למתלוננת: "את נכנסת לי ללב ואני דואג לך ואכפת לי ממך ואני רוצה לעזור לך". כמו כן, אמר המערער למתלוננת שהוא לא יספר לאף אחד על הדברים האישיים שהיא שיתפה אותו בהם, וביקש מהמתלוננת להיפגש איתו. המערער ביקש מהמתלוננת לשמור את מספר הטלפון שלו ברשימת אנשי הקשר בטלפון הנייד שלה תחת השם "דבי" במקום "דובי" כדי שאחרים לא ידעו שהם בקשר.

לפני שהמערער יצא מרכבה של המתלוננת, הוא שאל אותה האם יכול לנשקה והמתלוננת השיבה בשלילה.

מעובדות האישום השני עולה כי בהמשך למתואר באישום הראשון גמלה בליבו של המערער החלטה ליצור קשר עם המתלוננת במטרה לקיים עמה קשר מיני. לצורך מימוש מטרתו, ניצל המערער את חששה של המתלוננת מפתחת תיק פלילי נגדה בגין הקשר המיני עם הקטין ואת חששה שדבר הקשר יודע לבעלה.

כמו כן, ניצל המערער את מעמדו כגורם המטפל בתיק החקירה התעבורתי. כל זאת כדי להפעיל לחץ על המתלוננת ולהטיל עליה אימה במטרה להניעה לקיים עמו קשר מיני, כפי שיפורט להלן. במספר מועדים, שאינם ידועים במדויק למאשימה, לאחר האירוע המתואר באישום הראשון, ניסה המערער להתקשר למתלוננת אך לא היה מענה מכיוון שהמתלוננת החליפה את מספר הטלפון שלה.

ביום 19.10.2017 בשעה 10:26, תוך ניצול נגישותו למאגר המשטרה, בדק המערער במערכת המשטרתית את פרטי ההתקשרות של המתלוננת ובני משפחתה. בהמשך לכך, התקשר לבית הוריה של המתלוננת, שוחח עם אמה וביקש ממנה לקשר בינו לבין המתלוננת. אמה של המתלוננת עדכנה את המתלוננת בכך שהמערער מבקש לשוחח עמה.

כעבור זמן קצר, התקשרה המתלוננת אל המערער כדי לברר עמו מדוע ניסה להתקשר אליה. המתלוננת הביעה בפני המערער חוסר נוחות מכך שהוא התקשר לבית הוריה ואמרה שחשה מפוחדת. בתגובה שאל אותה המערער "מה אני אתקשר לבעלך, יותר טוב?", כמו כן, במהלך השיחה אמר המערער למתלוננת "בוודאי שאת צריכה לפחד אבל יש לך מזל שנפלת על שוטר שמבין עניין".

במהלך השיחה אמר המערער למתלוננת "את יודעת שאני השוטר הטוב, נכון? ... את רוצה להכיר את הרע?" ברמזו לכך ש"השוטר הרע" הוא שוטר שידווח לבני משפחתה של המתלוננת ולגורמים הרלוונטיים במשטרה על הקשר המיני בינה ובין הקטין.

כמו כן, במהלך השיחה הטלפונית שאל המערער את המתלוננת האם מישהו מסביבתה הקרובה יודע על הקשר בינה לבין הקטין וציין שחשוב לו לדעת את הדבר. המתלוננת השיבה בשלילה. בתגובה אמר לה המערער שעליה לשתף עמו פעולה, שאינו רוצה לפגוע בה ושהוא מוגבל ביכולתו לשמור על חשאיות בעניין.

המערער אמר למתלוננת שאינו מעוניין לשוחח בטלפון וביקש ממנה שתבוא לפגוש אותו. בהמשך, כדי לשכנעה להיפגש עמו, אמר לה שעליה להגיע לחתום על טופס שחרור בערובה, שעליו היה צריך להחתימה במועד חקירתה באזהרה. המערער אמר למתלוננת שהיה צריך להטיל עליה, במועד חקירתה באזהרה, סנקציות בגין עבירת התנועה שביצעה אך מכיוון ש"נכנסה לו ללב" הוא "לקח סיכון" בשבילה ולא עשה זאת, ולאחר מכן נזפו בו על כך. כן הציע למתלוננת להיפגש "במקום ניטרלי" ואמר שיוכל לפגוש אותה רק בשעות הערב, החל מהשעה 20:00. השניים סיכמו שישוחחו בהמשך.

בעקבות מעשיו של המערער שתוארו לעיל פנתה המתלוננת אל המחלקה לחקירות שוטרים וסיפרה לחוקר מהמחלקה על מעשיו של המערער. בהנחיית החוקר, התקשרה המתלוננת אל המערער כדי לתאם איתו מועד למפגש.

בהמשך, בשיחה טלפונית בין המערער למתלוננת, אמר המערער למתלוננת ש"לקח אישית" את הסיפור שלה ושהוא רוצה להגן עליה ולכן טרם העביר את התיק החקירה התעבורתי אל יחידת התביעות המשטרתית. המערער אמר למתלוננת שאם תגיע לחתום על טופס השחרור בערובה, הדבר עשוי לסייע לה בהליך המשפטי הצפוי להתנהל נגדה בגין עבירת התנועה. כמו כן, אמר לה שהוא ינסה לסייע לה בהקלה בעונש. המערער שב ואמר למתלוננת שהוא מעוניין לשוחח עמה פנים אל פנים "בארבע עיניים" והציע למתלוננת להיפגש בביתו אך המתלוננת הביעה הסתייגותה מכך. השניים קבעו להיפגש ביום 01.11.2017 בשעות הבוקר. המערער אמר למתלוננת שתביא עמה לפגישה איתו קורות חיים ושהוא יסייע לה במציאות עבודה.

ביום זה, סמוך לשעה 12:00, לאחר שיחת תיאום מוקדמת, ובמסגרת "תרגיל חקירה", הגיעה המתלוננת ברכבה לפגוש את המערער בחוף ניצנים. המערער והמתלוננת נסעו ברכבה של המתלוננת, כשהמתלוננת נוהגת ברכבה.

לאורך הפגישה, המערער החמיא למתלוננת על יופייה, נשק על ידה וליטף את שיערה ואת ידה. המערער ביקש מהמתלוננת להסיר את משקפי השמש שהרכיבה על עיניה כדי שיוכל לראות את עיניה. המערער אמר למתלוננת שהתאהב בה, שהזדהה עם הסיפור שלה ושאלוהים הביא אותה אליו. המערער ציין בפני המתלוננת כי הוא לא נאמן לאשתו וכי ניהל מספר מערכות יחסים מחוץ לנישואין. בהמשך נישק את המתלוננת בידה בשנית, בניגוד לרצונה ואף שהמתלוננת אמרה לו "די, זה לא נעים לי". בהמשך אמר למתלוננת שהוא רוצה לגלות לה סוד ולאחר מכן לתת לה נשיקה. בתגובה אמרה לו המתלוננת שיגלה לה את הסוד ללא נשיקה אך המערער התעקש ואמר שייתן לה נשיקה.

במהלך הפגישה, המערער אמר למתלוננת שהוא אוהב אותה ולכן שומר עליה ושהוא יעשה הכל כדי שהיא לא תיפגע. המערער אמר למתלוננת שהוא מעוניין להיות איתה בקשר מיני, כפי שהייתה בקשר עם הקטין. כן ציין בפני המתלוננת כי הוא יותר מנוסה מהקטין ושהיא תהנה איתו. המתלוננת אמרה לנאשם כי אינה מעוניינת בכך. בנוסף, אמרה לנאשם שאסור לו להיות בקשר מיני איתה מכיוון שהוא שוטר והציפה בפניו את תחושת הקושי שלה ביחס להיותו שוטר. בתגובה אמר לה המערער: "אנחנו נשכב, אנחנו נקיים יחסי מין, אם אני שוטר זה משנה לך? שוטר מפחיד במיטה?" המערער אמר למתלוננת שאינה חייבת להיות איתו בקשר ושהחלטתה בעניין זה לא תשפיע על אופן הטיפול בתיק החקירה התעבורתי.

בהמשך, שאל אותה על יחסיה עם הקטין וכן על יחסיה עם בעלה. בין היתר, שאל אותה האם היא מקיימת

עם בעלה יחסי מין אוראליים ומתי השניים קיימו יחסי מין בפעם האחרונה. המתלוננת אמרה לנאשם שאינה מעוניינת להשיב לשאלותיו, אך המערער המשיך בשאלותיו.

במהלך הפגישה, החתים המערער את המתלוננת על טופס השחרור בערובה. המערער חתם על הטופס מבעוד מועד באמצעות חותמת משטרתית, אותה כיוון באופן ידני לתאריך חקירתה באזהרה של המתלוננת במשטרה וזאת כדי שהטופס יחזה להראות טופס שנחתם במועד החקירה, על אף שבפועל נחתם למעלה משלושה חודשים לאחר מכן. המערער עשה כן מכיוון שחשש שהיעדר טופס שחרור בערובה חתום ממועד החקירה, יעורר חשד בקרב גורמי הטיפול ביחידת התביעות לגבי טיב הקשר בינו לבין המתלוננת. המערער הסביר למתלוננת לגבי טופס השחרור בערובה שקבע לה תנאים מקלים ואמר ש"זה חארטה, עשיתי את זה פיקטיבי כדי שיסתמו את הפה".

המערער טען בפני המתלוננת שהיא לא מעריכה עד כמה שהגן עליה. כן אמר לה שהיא בת מזל שהגיעה אליו כי שוטר אחר היה פותח נגדה בחקירה פלילית בגין יחסיה עם הקטין ושהוא מסתכן בשבילה בפיטורין מעבודתו במשטרה מכיוון שהיה עליו לדווח על יחסיה עם הקטין. המערער אמר למתלוננת שאם לא הייתה בקשר אישי עמו, הדברים היו מתנהלים אחרת, באופן כזה שהמתלוננת הייתה מקבלת לכתובת מגוריה מכתבים מהמשטרה בדואר רשום וכך בעלה היה מגלה את דבר הקשר בינה לבין הקטין וכן שאם היא רוצה לשמור על מה שיש לה ואינה רוצה לאבד את משפחתה עליה לשמור בסוד לאורך כל חייה את דבר יחסיה עם הקטין. המערער הציע למתלוננת שהוא יעדכן במערכת המשטרתית כתובת אחרת למשלוח דואר עבור המתלוננת.

לקראת סיום הפגישה, בטרם נעצר על-ידי חוקרי המחלקה לחקירות שוטרים, ביקש המערער מהמתלוננת לחבק אותה. בתגובה אמרה לו המתלוננת שהוא לא מסתפק בחיבוק ושגם במועד חקירתה באזהרה הוא ביקש חיבוק ולא הסתפק בכך. בשלב זה נשק המערער ללחיה של המתלוננת בלא הסכמתה וחרף בקשתה שיפסיק.

מעובדות האישום השלישי עולה שביום 15.08.2017 הגיעה ס' למשרדו של המערער בלשכת התנועה בבאר שבע כדי לטפל בדו"ח תנועה שקיבלה.

במהלך שהותה של ס' במשרד, צילם המערער שלושה סרטוני וידאו בהם התמקד בחזה שלה מבעד למחשוף חולצתה, וכן תיעד את רגליה ואת אזור מפשעותיה מתחת לשולחן שבמשרדו, וזאת ללא ידיעתה וללא הסכמתה של ס'.

מעובדות האישום הרביעי עולה שביום 18.10.2017 הגיעה ל' למשרדו של המערער בלשכת התנועה בבאר שבע, בעקבות תאונה בה הייתה מעורבת ובגינה נחקרה באזהרה.

במהלך השיחה בין המערער ל-ל', פרצה ל' בבכי. המערער הרגיע אותה, אמר לה שלא תבכה, החמיא לה על יופייה ושוחח איתה על בן זוגה המבוגר ממנה במספר שנים.

במהלך שהותה של ל' במשרדו של המערער, בעת שישבה מולו, הציגה בפניו את תעודת הזהות שלה ושוחחה עמו על אודות התיק התעבורתי בעניינה, צילם אותה המערער ללא ידיעתה וללא הסכמתה בשני סרטוני וידאו תוך שהתמקד בחזה.

מעובדות האישום החמישי עולה שביום 13.09.2017, בעת שהיה במסגרת תפקידו בלשכת התנועה בבאר-שבע, צילם המערער סרטון וידאו בו תיעד והתמקד בישבנה של אזרחית שזהותה אינה ידועה למאשימה. המערער צילם את הסרטון ללא ידיעתה וללא הסכמתה של האזרחית.

מעובדות האישום השישי עולה שבמשך תקופה שאינה ידועה במדויק, קיים המערער קשר מיני עם ש', כאשר בחלק מהמקרים בהם קיימו יחסים, הוא צילם אותה שלא בהסכמתה. עוד עולה כי ביום 12.12.2016, התקין המערער מצלמה בחדר בו נפגשו וזו תיעדה אותם מקיימים יחסי מין שלא בידיעתה. בנוסף, ביום 06.11.2016 וביום 28.12.2016, עת היו בביתה של ש', תיעד המערער באמצעות סרטון וידאו את יחסי המין ביניהם וזאת ללא ידיעתה וללא הסכמתה של ש', כאשר ביום 28.12.2016 אף הבהירה לנאשם שהיא מסרבת לצילום, וכאשר הבחינה בשלב מסוים שהמערער בכל זאת מצלם, הורתה לו להפסיק את הצילום וזה עשה כן.

בנוסף, ביום 22.02.2017, צילם המערער סרטון וידאו של ש' בעודה עומדת עירומה מולו, כאשר המערער צילם את איבר מינה ואת שדיה ללא ידיעתה ושלא בהסכמתה.

מעובדות האישום השביעי עולה שביום 16.03.2017 תיעד המערער באמצעות צילום וידאו אישה שזהותה אינה ידועה למאשימה, מבצעת בו מין אוראלי בתוך רכב, וזאת ללא ידיעתה וללא הסכמתה של האישה. בשלב מסוים הבחינה האישה בכך שהמערער מצלם אותה והורתה לו להפסיק את הצילום. בשלב זה, חדל המערער מצלם.

מעובדות האישום השמיני עולה שביום 18.07.2016 צילם המערער שלושה סרטוני וידאו בהם תיעד אישה שזהותה אינה ידועה למאשימה מבצעת בו מין אוראלי.

בהמשך צילם המערער סרטון וידאו נוסף של האישה, בעודה מטילה מימיה על הקרקע. הצילומים נעשו ללא ידיעתה וללא הסכמתה של האישה.

מעובדות האישום התשיעי עולה שביום 20.2.2017 צילם המערער סרטון וידאו מתחת לחצאית של אישה שזהותה אינה ידועה למאשימה, ותיעד את תחתוניה ללא ידיעתה וללא הסכמתה. בהמשך היום צילם סרטון וידאו של אישה שזהותה אינה ידועה למאשימה, שישבה מולו ושוחחה עמו, תוך שהתמקד בירכיה הפנימיות, וזאת ללא ידיעתה וללא הסכמתה.

מעובדות האישום העשירי עולה שביום 11.08.2017 בשעה 07:08, בעת שהיה בבית מרקחת של קופת החולים "כללית" בכתובת שאינה ידועה למאשימה, צילם המערער שני סרטוני וידאו מתחת לחצאית של אישה, שזהותה אינה ידועה למאשימה, ותיעד את תחתוניה וחלק מישבנה של האישה, וזאת ללא ידיעתה וללא הסכמתה.

מעובדות האישום האחד עשר עולה שביום 25.08.2017 בשעה 12:11, במקום שאינו ידוע למאשימה, התחקה המערער אחר אישה שזהותה אינה ידועה במדויק למאשימה, בכך שהלך אחריה מבלי שהאישה שמה לב לכך, וצילם אותה בשני סרטוני וידאו בהם תיעד אותה, ללא ידיעתה וללא הסכמתה בעת שהלכה ברחוב ונכנסה לרכב.

בחלוף מספר ימים, תוך ניצול נגישותו למאגר המשטרתי, ערך המערער בדיקה במסוף המשטרתי על אודות

רכבה של האישה.

5. כאמור המערער הודה באישומים השונים של כתב האישום למעט באישום הראשון והשני אשר בענינם התנהל הליך הוכחות במסגרתו העידה המתלוננת הקשורה באותם אישומים. יצוין, כי גם ביחס לאישומים אלה הודה המערער במרבית העובדות אם כי כפר בכך שביצע חלק מהעבירות (סחיטה באיומים ומעשה מגונה). כפי שצוין, הערעור הוגש תחילה גם כנגד הרשעת המערער בעבירות שיוחסו לו באישומים הראשון והשני, אך בהמשך זנח טענותיו ביחס להכרעת הדין ומיקד ערעורו ברכיב המאסר שבגזר הדין.

גזר הדין של בית משפט קמא

6. במסגרת גזר הדין (האוחז 46 עמודים) התייחס בית המשפט לאישומים השונים, לטיעוני הצדדים, לראיות ולעדי ה"אופי" שהעידו מטעמו של המערער, לרבות לעדותו של ד"ר שני שערך חוות דעת פרטית של מרכז "התחלה חדשה" (ממנה עלה כי המערער פנה מיוזמתו אל המרכז שמטפל בעברייני מין, שולב בטיפול פרטני וקבוצתי שצפוי להימשך עוד זמן רב, הגיע לאחד עשר מפגשים בהם שיתף פעולה, החל לשנות מעמדו ושבסופה קיימת המלצה לאפשר למערער להמשיך השתלבותו בטיפול); להצהרות נפגעות העבירה באישומים הראשון והשני והרביעי, למסמכים רפואיים של המערער, לדברי המערער עצמו ולתסקיר שירות המבחן (בו פורטו נסיבותיו האישיות של המערער, התפתחותו המינית, מערכות היחסים שניהל, התייחסותו לעבירות, ההתרשמות שהמערער עסוק בצרכיו האישיים ומבטא עמדה קורבנית, התייחסות לחוות דעת של מרכז "התחלה חדשה", הערכת השירות בדבר קיומו של סיכון לשוב ולעבור עבירות, ניסיונו של המערער לערוך שינוי והערכה כי טיפול יכול לתת מענה לרמת הסיכון, כמו גם המלצה לדחות הדיון לצורך בחינת התקדמות המערער בהליך הטיפולי בטרם תגובש המלצה עונשית סופית לצד המלצה לקבל חוות דעת בדבר מסוכנותו המינית של המערער).

בית המשפט קבע מתחם עונש הולם לאישומים הראשון והשני שנע בין 36 עד 60 חודשי מאסר ומתחם עונש הולם לאישומים השלישי עד האחד עשר שנע בין 18 עד 36 חודשי מאסר. בית המשפט התייחס לחומרת העבירות, לנסיבות ביצוען ולענישה הנוהגת.

בתוך מתחמי הענישה שנקבעו התייחס בית המשפט למסוכנות הנשקפת מן המערער, לכך שהתסקיר שהוגש בעניינו מטעם שירות המבחן לא היה חיובי ואף מחוות הדעת הפרטית שהוגשה עלה שחרף הזמן הממושך בו היה נתון המערער בטיפול לא נצפתה הפנמה של חומרת המעשים, וקבע שבין היתר בשל כך אין בטיפול זה כדי להצדיק חריגה ממתחם העונש ההולם. בית המשפט הוסיף כי אף שהמערער הביע התנצלות פורמלית על מעשיו, הוא שב ומכחיש את כוונותיו. בית המשפט עמד גם על כך שהמערער פוטר מהמשטרה, הודה במרבית המיוחס לו ובכך חסך בזמן שיפוטי. באשר לחלופי הזמן, צוין כי אמנם חלפו "כ- 4 שנים ממועד הגשת כתב האישום. ברגיל - היה בחלופי פרק זמן זה כדי להוות שיקול משמעותי בנוגע לעונש שיוטל. אלא, במקרה דנן - לחלופי הזמן משקל קטן יחסית. שכן, ההגנה היא שגרמה לעיכובים משמעותיים בהליך, שהצטברותן אינה מותרת אפשרות למסקנה אחרת, זולת היותם מכוונים, במטרה לדחות את הקץ" (עמ' 43 ש' 16-22 לגזר הדין).

בסופו של יום, גזר בית המשפט על המערער את העונשים שפורטו לעיל.

טיעוני הצדדים

7. במסגרת הודעת הערעור ובטיעון על-פה טענו ב"כ המערער מספר טענות ביחס לעונש המאסר שנקבע בגזר הדין. בין היתר נטען כי בית המשפט לא נתן כל משקל לטיפול שעבר המערער מיוזמתו במרכז "התחלה חדשה" ובעניין זה צירפו להודעת הערעור עדכון של המרכז על אודות המשך השתלבותו הטובה של המערער בטיפול; כי בית המשפט לא מצא להיעתר להמלצת שירות המבחן לדחות את המשך הדיון עד אשר זה יגבש את עמדתו והמלצתו לנוכח הטיפול בו השתלב המערער; כי בית המשפט לא מצא להיעתר להמלצת שירות המבחן, לה גם הסכימו הצדדים, לקבל בעניינו של המערער הערכת מסוכנות מינית ותחת זאת קבע בעצמו קיומה של מסוכנות גבוהה; כי בית המשפט לא נתן משקל הולם לחלוף הזמן ובעניין זה אף שגה כשחישב את חלוף הזמן ממועד הגשת כתב האישום ולא ממועד ביצוע העבירות; כי בניגוד לסעיף 40(א)(6) לחוק העונשין בית המשפט נתן משקל לחומרה לאופן בו מצא המערער לנהל את הגנתו; כי לא ניתן משקל לכך שהמערער לא נחקר על-ידי המחלקה לחקירות שוטרים ביחס לעבירת הסחיטה באיומים ולכך שהמתלוננת באישום הראשון והשני שימשה למעשה כ"עדת מדינה" בניגוד לדין; כי בית המשפט ייחס נסיבות מחמירות לחובת המערער מבלי שאלו בוססו דוגמת כך שמעשיו של המערער גרמו למתלוננת להחיש את מעבר הדירה ולהחליף את מספר הטלפון שלה במטרה לברוח ממנו; כי לא ניתן בגזר הדין משקל הולם לנסיבות האישיות של המערער אשר משך שנים ארוכות תרם למדינה בשירות צבאי ובמשטרה; כי לא ניתן בגזר הדין משקל הולם לנזקים שנגרמו למערער כתוצאה מביצוע העבירות והרשעתו; כי לא ניתן משקל הולם בגזר הדין לכך שהוא נעדר עבר פלילי וכן שעונש המאסר שהוטל חורג מהענישה הנוהגת במקרים דומים.

במהלך הטיעון על-פה חזרו ב"כ המערער על הטיעונים בכתב, הוסיפו כי נסיבות ביצוע העבירות אינן מן המחמירות והדגישו כי הפסיקה אליה הפנה בית המשפט במסגרת גזר הדין נעדרת זיקה לנסיבות המקרה דנן. כן ביקשו לתת משקל לכך שהמערער מטפל באמו שהיא שורדת שואה ונמצאת במצב סיעודי.

8. המשיבה עתרה לדחות את הערעור. המשיבה טענה כי גזר הדין מנומק ומפורט והתייחס לכלל הנסיבות ולכלל טענות המערער. המשיבה התייחסה לטענת חלוף הזמן שהעלה המערער וציינה כי מקורו באופן בו ניהל המערער את הגנתו. המשיבה טענה כי בית המשפט פעל בצורה נכונה כאשר דחה את בקשת שירות המבחן לדחות הדיון לצורך הגשת תסקיר משלים או לקבל הערכת מסוכנות מינית בעניינו של המערער משגיבש דעתו בדבר מסוכנות המערער ובדבר הצורך להשית עליו עונש של מאסר בפועל. בעניין זה המשיבה טענה כי התסקיר שהוגש מטעם שירות המבחן לא היה "חיובי" באשר המערער התקשה לתאר את המעשים המיניים או לגלות אמפטיה כלפי קרבן העבירה. כן ציינה, כי מחוות הדעת הפרטית שהוגשה לא עלה שהמערער נמצא בשלב מתקדם בטיפול, ואף עורך חוות הדעת, ד"ר שני, מסר בעדותו שהוא מתקשה להעריך את מסוכנותו של המערער ואף מסר שיהיה צורך בטיפול שעשוי להימשך כשלוש שנים וחצי. המשיבה הוסיפה וטענה, כי נסיבותיו האישיות של המערער אינן חריגות ואין בהן כדי להצדיק הקלה בעונש.

ביחס לענישה הנוהגת, המשיבה הדגישה את השילוב החריג של העבירות במקרה דנן, מה שמקשה על מציאת מקרים דומים שיציגו ענישה דומה.

דין והכרעה

9. קשה להפריז בחומרתן של העבירות שעבר המערער, כל אחת בפני עצמה וכולן במאוחד. המערער, ששירת כשוטר שאמור לתת שירות לאזרח, ניצל לא פעם ולא פעמיים את גישתו לנשים שהזדמנו למשרדו במסגרת תפקידו ובעורמה פגע בהן מינית. זאת, בין אם בדרך של פגיעה בפרטיות כשצילם ללא ידיעה ופשיטא ללא הסכמה איברים אינטימיים שלהן, בין אם בהטרדות ובין אם במעשים מגונים (המתלוננת באישום הראשון והשני). כך עשה גם לנשים נוספות, במקומות שונים.

המערער "הגדיל" ומצא לנצל את חולשת המתלוננת באישום הראשון והשני, שהייתה נתונה למצוקה וללחץ חריג, שמא סודה יתגלה ברבים ולמקורביה בפרט, וסחט אותה באיומים, זאת תוך שהוא ממשיך להטריד אותה מינית ולבצע בה מעשים מגונים.

בהתנהלותו זו הפר המערער אמונים כאיש ציבור, השחית את השירות הציבורי, פגע במנהל התקין, פגע באמון הציבור בשירות הציבורי ובעובדיו ונהג באופן מחפיר ומביש כלפי אזרח וכלפי אישה בפרט.

ריבוי העבירות אותן עבר המערער, מגוון העבירות על הערכים המוגנים שבבסיסן, ריבוי הקורבנות, התקופה הארוכה בה עבר העבירות והעובדה כי זה לא הפסיק אותן מיוזמתו, מצדיקות את גישתו המחמירה של בית המשפט להטיל על המערער עונש מאסר ממושך. כפועל יוצא, צדק בית המשפט משמצא שלא להיעתר לבקשת שירות המבחן לדחות הדיון לצורך בחינת המשך השתלבות המערער בהליך הטיפול (אשר נמסר על-ידי המטפל הפרטי כי זה יכול ויימשך שנים). בהתאם, לא נפלה גם שגגה בכך שמצא לדחות הבקשה לקבל הערכת מסוכנות מינית, וזאת לנוכח הוראת סעיף 6(א)(1)(א) לחוק הגנה על הציבור מפני ביצוע עבירות מין, התשס"ו-2006 הקובע כי ככלל בית המשפט לא יידרש להערכת מסוכנות מינית כאשר גזר הדין כולל רכיב עונש של מאסר בפועל.

מקרה זה הוא חריג לא רק בשל העובדה שאיש מערכת אכיפת החוק רמס ברגל גסה את החוק ופגע במספר רב של נשים בתחום ובעורמה, אלא גם בשל השילוב החריג של העבירות הקשורות בשחיתות ציבורית (הפרת האמונים), בалиמות (סחיטה באיומים), בפגיעה בפרטיות (פגיעה בפרטיות והוצאת מידע מהמרשם הפלילי) ובעיקר בפגיעה ובביזוי של נשים (עבירות המין השונות). שילוב חריג זה מקשה על איתור "ענישה נהגת", ומכל מקום מצדיק מתן משקל מוגבל לענישה במקרים קרובים.

מכל הטעמים שפורטו, סבורני שצדק בית המשפט משמצא להטיל על המערער עונש מאסר ממושך.

10. אם יש מקום חרף האמור לעיל להקל קמעה בעונשו של המערער, הרי שהדבר נובע מכך שבית המשפט יחס מספר נסיבות לחומרה לחובת המערער מבלי שאלו בוססו כדבעי. כך למשל קבע שבמעשיו המערער החיש את מעבר הדירה של המתלוננת באישום הראשון והשני ואת החלפת מספר הטלפון שלה מבלי שהדבר הוכח כדיון. כן קבע שלא ניתן להתעלם מהנזקים שנגרמו לנפגעות העבירה השונות, ואולם יודעים אנו כי חלק מקורבנות העבירה (אישומים 8-11 למשל) כלל לא היו מודעות לפגיעה בהן. אכן, גם כאשר נפגע העבירה לא מודע לפגיעה בו אין משמעות הדבר כי פגיעה לא הייתה (בפרטיות או בכבוד למשל), ואולם **מידת** הפגיעה

כאשר נפגע העבירה כלל לא היה מודע לכך שהוא נפגע היא שונה, ולכך לא ניתנה התייחסות בפסק הדין.

בנוסף, סבורני כי נכון היה לתת ביטוי ממשי יותר לחלופי הזמן מעת ביצוע העבירות (ולא מעת הגשת כתב האישום) (סעיף 40יא(10) לחוק העונשין); למוטיבציה שמביע המערער להשתקם, ולהודאתו וללקיחת האחריות על-ידו, גם זו המאוחרת בשלב הערעור ביחס לאישומים הראשון והשני. בעניין אחרון זה ראו למשל ע"פ 4095/18 פלוני נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 6.1.2021), פסקאות 14-15:

"לבד מכך - וכאן העיקר - סבורני כי יש להתחשב בהודאתו של המערער בתום הדיון שהתקיים לפנינו, ובלקיחת האחריות בפומבי על הנזק שגרם לנפגעות. אין זה דבר של מה בכך. אמנם, הודאה במעשים בשלב דיוני כה מאוחר, ולאחר שמיעת הערותיו של בית המשפט שלערעור, איננה שקולה כלל וכלל למסירת הודאה בשלבים מוקדמים של ההליך. במצב אחרון זה, נחסך מהצדדים הליך ארוך, מעיק, יקר ומייגע...

וכאשר בעבירות-מין עסקינן - נחסכת מן הנפגעות פגיעה נוספת, קשה וכואבת, הכרוכה במעמד מתן העדות בבית המשפט...

לצד זאת, אין לבטל לחלוטין את הערך שבלקיחת אחריות מאוחרת על המעשים, מצדו של הפוגע, גם אם זו באה בשלב מאוחר. כפי שמלמדנו הרמב"ם: "ושבח גדול לשב שיתוודה ברבים ויודיע פשעיו להם, ומגלה עבירות שבינו לבין חבירו לאחרים... וכל המתגאה ואינו מודיע, אלא מכסה פשעיו, אין תשובתו גמורה, שנאמר: 'מכסה פשעיו לא יצליח' (משלי כח, יג)" (משנה תורה, הלכות תשובה ב, ה). ההודאה, גם בדיעבד, גם לאחר הכרעת הדין, כאשר היא נעשית במפורש ובכנות (שם, הלכות ב ו-ג), הריהי שלב ראשון בתהליך של התשובה; עליה נאמר "שהיא מצד אחד קלה שבקלות [...] ומצד אחר הרי היא קשה שבקשות" (הרב אברהם יצחק הכהן קוק אורות התשובה, פתיחה לספר). בגמר הדיון, בעינינו ראינו.

זאת ועוד. לצד הכרחיות ההודאה לתהליך התשובה של החוטא, הרי שההכרה באחריות לנזק שגרם, נושאת עמה חשיבות רבה גם לתהליך שיקומו של הנפגע. כך בכלל, וכך כאשר בעבירות-מין עסקינן בפרט, כשלא פעם עומדת מהימנותו של זה מול מהימנותה של זו. בכגון דא, אף אם כבר הורשע המערער, חרף הכחשתו את המיוחס לו, אין להקל ראש בהצהרה מאוחרת מצדו, קבל עם ועדה, כי מלכתחילה היו דבריה של המתלוננת - אמת; כי לא העלילה עלילות, לא בדתה בדיות, ומעשיו שלו הם שהביאו בדין להרשעתו. אנחת רווחה, גם אם מדודה ומתוחמת, יוצאת אז מלבה של נפגעת עבירת-המין, כשהפוגע אינו מכחיש עוד, מודה בפה מלא. הנפגעת משתחררת מן העול הכבד המוטל עליה כביכול 'להוכיח' לסביבתה, כי אמת דיברה, ויכולה להפנות את כוחותיה ואת שאריות המרץ שנותרו בה, לעיקר, לשיקום חייה בעקבות המעשים הנוראיים שנעשו בה."

11. לאור כל האמור לעיל, סבורני שיש לקבל את הערעור על גזר הדין במובן זה שעונש המאסר שיוטל על המערער יעמוד על 48 חודשים בניכוי ימי מעצרו בתיק זה, תוך שיתר רכיבי הענישה יעמדו בעינם, וכך אציע לחברי לעשות.

יובל ליבדרו, שופט

הנשיאה רויטל יפה - כ"ץ - אב"ד:

עמוד 10

אני מסכימה.

רויטל יפה-כ"ץ, נשיאה
אב"ד

השופט יואל עדן:

אני מסכים.

יואל עדן, שופט

אשר על כן, הוחלט לקבל את הערעור על גזר הדין, כאמור בחוות דעתו של השופט י. ליבדרו.

ניתנה היום, ב' באייר תשפ"ב, 3 במאי 2022, במעמד הצדדים.

יובל ליבדרו, שופט

יואל עדן, שופט

רויטל יפה-כ"ץ, נשיאה
אב"ד